

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4842/2022
27.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против тужене Општине Штрпце, коју заступа пуномоћник Драган Вељковић, адвокат из ..., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3819/2022 од 07.09.2022. године, у седници одржаној 27.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3819/2022 од 07.09.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 3819/2022 од 07.09.2022. године и пресуда Основног суда у Лесковцу П1 245/2020 од 13.05.2022. године, у ставовима првом, другом, трећем и петом изреке, тако што се **УСВАЈА** тужбени захтев и **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена да исплати тужиоцу на име разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде за период од 01.04.2017. године до 31.08.2018. године укупан износ од 28.284,81 динара и то за:

- мај 2017. године износ од 1.682,72 динара, са законском затезном каматом почев од 30.06.2017. године, па до коначне исплате,
- јун 2017. године износ од 526,24 динара, са законском затезном каматом почев од 31.07.2017. године, па до коначне исплате,
- август 2017. године износ од 1.682,72 динара, са законском затезном каматом почев од 30.09.2017. године, па до коначне исплате,
- октобар 2017. године износ од 526,24 динара, са законском затезном каматом почев од 30.11.2017. године, па до коначне исплате,
- новембар 2017. године износ од 526,24 динара, са законском затезном каматом почев од 30.12.2017. године, па до коначне исплате,
- јануар 2018. године износ од 4.342,63 динара, са законском затезном каматом почев од 28.02.2018. године, па до коначне исплате,
- фебруар 2018. године износ од 526,24 динара, са законском затезном каматом почев од 31.03.2018. године, па до коначне исплате,
- март 2018. године износ од 3.070,50 динара, са законском затезном каматом почев од 30.04.2018. године, па до коначне исплате,

- април 2018. године износ од 1.798,37 динара, са законском затезном каматом почев од 31.05.2018. године, па до коначне исплате,
- мај 2018. године износ од 4.358,25 динар, са законском затезном каматом почев од 30.06.2018. године, па до коначне исплате,
- јун 2018. године износ од 1.804,84 динара, са законском затезном каматом почев од 31.07.2018. године, па до коначне исплате,
- јул 2018. године износ од 3.081,55 динара, са законском затезном каматом почев од 31.08.2018. године, па до коначне исплате,
- август 2018. године износ од 4.358,25 динар, са законском затезном каматом почев од 30.09.2018. године, па до коначне исплате,
а одбија захтев тужене за накнаду трошкова поступка,
као и да му на име неисплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе Републике Србије од 25.12.2008. године за период од 01.04.2017. године до 31.08.2018. године, исплати укупан износ од 12.696,03 динара и то за:

- мај 2017. године износ од 756,62 динара, са законском затезном каматом почев од 30.06.2017. године, па до коначне исплате,
- јун 2017. године износ од 236,62 динар, са законском затезном каматом почев од 31.07.2017. године, па до коначне исплате,
- август 2017. године износ од 756,62 динар, са законском затезном каматом почев од 30.09.2017. године, па до коначне исплате,
- октобар 2017. године износ од 236,62 динар, са законском затезном каматом почев од 30.11.2017. године, па до коначне исплате,
- новембар 2017. године износ од 236,62 динар, са законском затезном каматом почев од 31.12.2017. године, па до коначне исплате,
- јануар 2018. године износ од 1.952,62 динар, са законском затезном каматом почев од 28.02.2018. године, па до коначне исплате,
- фебруар 2018. године износ од 236,62 динар, са законском затезном каматом почев од 31.03.2018. године, па до коначне исплате,
- март 2018. године износ од 1.380,62 динар, са законском затезном каматом почев од 30.04.2018. године, па до коначне исплате,
- април 2018. године износ од 808,62 динар, са законском затезном каматом почев од 31.05.2018. године, па до коначне исплате,
- мај 2018. године износ од 1.952,62 динар, са законском затезном каматом почев од 30.06.2018. године, па до коначне исплате,
- јун 2018. године износ од 808,62 динар, са законском затезном каматом почев од 31.07.2018. године, па до коначне исплате,
- јул 2018. године износ од 1.380,62 динар, са законском затезном каматом почев од 31.08.2018. године, па до коначне исплате,
- август 2018. године износ од 1.952,62 динар, са законском затезном каматом почев од 30.09.2018. године, па до коначне исплате,

а одбија захтев тужене за накнаду трошкова поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да накнади тужиоцу трошкове целог поступка у укупном износу од 104.353,00 динара, у року од 15 дана од пријема отправка пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 245/2020 од 13.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован приговор стварне ненадлежности истакнут од стране заступника тужене. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде за период од 01.04.2017. године до 31.08.2018. године (грешком написано 31.12.2019. године) исплати укупан износ од 28.284,81 динара и то појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате (све ближе означено и опредељено овим ставом изреке). Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, за период од 01.04.2017. године до 31.08.2018. године (грешком написано 31.12.2019. године) исплати укупан износ од 12.696,03 динара и то појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате (све ближе означено и опредељено овим ставом изреке). Ставом четвртим изреке, утврђено је да је повучена тужба тужиоца у делу захтева за накнаде штете због неисплаћених трошкова за долазак и одлазак за рад за временски период од 01.01.2016. године до 01.01.2020. године. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженој трошкове парничног поступка у износу од 22.182,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3819/2022 од 07.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставовима другом, трећем и петом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, са предлогом да се о истој одлучи у складу са одредбом члана 404. ЗПП, због потребе разматрања правних питања у интересу равноправности грађана и уједначавања судске праксе.

Тужена је поднела одговор на ревизију, са захтевом за накнаду трошкова њеног састава.

Према одредбама члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 18/20) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд

је оценио да су испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца ради уједначавања судске праксе, па је на основу члана 404. став 2. тог закона одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. ЗПП и нашао да је ревизија тужиоца основана.

У поступку доношења побијане другостепене пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене на радном месту ... за ... по основу решења од 23.10.2001. године, којим је тужиоцу одређен коефицијент за обрачун и исплату плате од 8,30. Решењем тужене од 31.08.2018. године тужиоцу је престао радни однос. На основу налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке утврђени су појединачни износи за спорни период од 01.04.2017. године до 31.08.2018. године до када је тужилац био у радном односу код тужене (иако је тужбеним захтевом опредељено да се тражи исплата разлике до 31.12.2019. године), у две варијанте, у висини разлике између минималне зараде и основне зараде која је тужиоцу исплаћивана без увећања по Закључку Владе РС у износу од 28.284,81 динара, као и висина разлике на име тзв. „косовског додатка“ обрачунатог на зараду у висини минималне зараде у износу од 12.696,03 динара (прва варијанта) и тужбени захтев је прецизиран у складу са овом варијантом налаза и мишљења вештака. По другој варијанти нема разлике у заради коју тужилац потражује, јер је зарада коју је тужилац примио са „косовским додатком“ већа од минималне зараде.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили као неоснован тужбени захтев за исплату по траженим основима са образложењем да је исплаћена зарада тужиоцу правилно обрачуната уз увећање од 50% месечно јер је са тзв. „косовским додатком“ реализована у већем износу од минималне зараде. С тога по налажењу нижестепених судова тужилац неосновано потражује утужену разлику.

Основано се ревизијом тужиоца указује да се наведено становиште нижестепених судова заснива на погрешној примени материјалног права.

Тужилац на основу члана 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе („Службени гласник РС“, бр. 113/17 и 86/19) има право на исплату минималне зараде. Осим тога, тужиоцу у складу са Закључком Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Законом о буџету припада и право на увећање припадајуће зараде у висини од 50% месечно на име тзв. „косовског додатка“. Према налазу вештака, тужиоцу је обрачуната плата у мањем износу од минималне зараде и на тај износ вршено је увећање од 50% месечно. Такав обрачун није правилан. Тужилац је имао право на исплату плате у висини минималне зараде у смислу чланова 111. и 112. ЗОР у вези наведеног члана 5. став 2. цитираног закона и увећање од 50% обрачунато на тај износ на основу наведеног Закључка Владе Републике Србије. Исплаћена укупна зарада тужиоцу са тзв. „косовским додатком“ у спорном периоду је већа од минималне зараде, али је мања од износа који се добија обрачуном плате у висини минималне

зараде уз увећање за 50% месечно. Стога није правилан закључак нижестепених судова да тужилац нема право на утужену разлику зараде.

Како су преиначене нижестепене пресуде и усвојен тужбени захтев поводом ревизије тужиоца, то су преиначене нижестепене пресуде и у погледу одлуке о трошковима, тако што је одбијен захтев тужене за накнаду трошкова поступка.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 416. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

Тужилац је успео у поступку по ревизији, па му на основу чланова 153. став 1, 154. и 163. став 2 ЗПП припадају потребни трошкови целог поступка према оствареном успеху у спору. Висина је одмерена на име тражених и опредељених трошкова за састав тужбе и образложеног поднеска од стране адвоката од по 9.000,00 динара, заступања на једном одржаном рочишту 10.500,00 динара, састава жалбе 18.000,00 динара и ревизије 18.000,00 динара, према тарифном броју 13. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12...37/21), трошкова вештачења од 8.000,00 динара, као и на име судских такси за: тужбу и првостепену одлуку по 3.539,24 динара, жалбу и другостепену одлуку по 3.539,24 динара, за ревизију 7.078,48 динара и ревизијску одлуку 10.617,72 динара, одмерено према тарифном броју 1. и 2. таксене тарифе Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ број 128/24...106/15).

Туженој не припадају трошкови одговора на ревизију из разлога што се не ради о трошку који је потребан за вођење парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП.

На основу члана 165. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио о трошковима поступка као у ставовима трећем и четвртом изреке.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић